

ORDE DER VERDRAAGZAMEN

Gevestigd te 's Gravenhage

Kon. goedgek. 22 febr. 1958

ODV-GROEP HILVERSUM

Secret.: Heuvellaan 11 Hilversum. Tel. 02950-10481

(Een x in de kantlijn duidt op een vraag, een - op een antwoord)

6 augustus 1962

A L G E M E N E V R A A G A V O N D

Goeden avond vrienden.

Ik mag misschien eerst beginnen met U in het kort nog eens duidelijk te maken, wat deze avond eigenlijk voor doel heeft.

In de eerste plaats verzoeken we U over elk antwoord dat U krijgt vanavond, ook zelf na te denken.

Wij zijn niet alwetend, we zijn niet onfeilbaar en het is toch wel erg prettig wanneer U dus zelf probeert ons te helpen als het ware, tot een zo juist mogelijke definitie en zo juist mogelijk antwoord te komen.

In de tweede plaats, het onderwerp is algemeen, d.w.z. U kunt elke vraag stellen. Maar het is lang niet zeker, dat we U op elke vraag een antwoord kunnen geven.

Wanneer dat niet gaat, dan zullen we proberen, om er toch nog een antwoord voor te pakken te krijgen en in enkele gevallen zullen we misschien moeten zeggen: daar is niets op te zeggen, of daar kunnen we niet op ingaan. Dat is veel beter, dan dat we U een onvolledig antwoord geven en ik hoop, dat U ook daarmee genoeg zult nemen.

De hoofdinhoud van Uw vragen zal naar wij hopen, dus mede liggen in de richting van ons eigen werk en onze eigen belangstelling.

Ten laatste wil ik U er op wijzen, dat we helaas voor deze avond slechts twee sprekers beschikbaar hebben, één daarvan ben ik dus zelf en dat we voor het schone woord, de laatste spreker moeten vragen ook dat te doen.

Ik geloof dat ik daarmee alles heb verteld wat aan inleidend commentaar nodig was.

Is er nog iemand, die over de Orde nog iets te vragen heeft? Iedereen tevreden?

Dan zou ik graag willen beginnen met de vragen, die schriftelijk zijn ingekomen, dan kunnen we daarna nog zien, wat U dan nog heeft op te merken.

x Ja, er zijn schriftelijke vragen ingediend.

x Er zijn mensen, die de bijbel letterlijk uitleggen. Bijv. Openb. 7, gaat over de honderd vier en veertig duizend, de verzegelden uit Israël. Hoe moeten we dit verstaan?

En dan nog: Het duizend-jarig rijk. De satan veroordeeld en De nieuwe aarde.

- Wanneer we dan beginnen met de bijbel volkomen letterlijk te nemen, dan maken we één grote fout. We vergeten namelijk, onder welke condities en door welke mensen de bijbel is geschreven.

Wanneer U zich realiseert, dat die bijbel is geschreven onder leiding

Nr. 17

van een priester van Egypte: Mozes, dat hij is neergeschreven door de stam der Leviëten, grotendeels bestaand uit schrijvers, waaronder vele mystici (vandaar, dat ze ook later tot tempeldienst werden uitverkoren: stam van Levie), dan kunt U zich realiseren, dat hier getracht is, een verhaal twee keer te vertellen: een keer voor het volk en een keer als het ware voor de eigen besloten kring, voor de meer ingewijden. Een typisch voorbeeld hiervan kunt U b.v. vinden in de geboden. (U neemt mij niet kwalijk, dat ik even afwijk, maar het is maar om een voorbeeld te geven). Wanneer U de tien geboden Gods neemt, zoals die er staan, dan kunt U zeggen, dat is letterlijk, dat is dus God's woord. Maar zegt de Jood: het heeft een verborgen betekenis. Elke letter heeft een aparte betekenis en daarom staan ook alle wetten, die we o.m. in de Torah vinden, midden daarin opgetekend. Nu komt U met een getal aandragen: de 144.000 verzegelden of uitverkorenen. Het getal 144.000 bestaat uit 1, het getal God, twee keer het getal 4, zijnde twee keer de mens en wel in de zuivere dierlijke of oervorm, tezamen vormende het getal 8, zijnde de priesterlijke mens. Het gehele getal geeft kabalistisch 9. Verder vinden wij daarin drie nullen, drie keer de oneindigheid. Dit is zuiver kabalisme dus. Dan zou men op grond hiervan kunnen zeggen, dat een ieder, die leert voor zijn God te treden: het hoogpriesterlijke, zal behoren tot de uitverkorenen en dat het getal daarvan 144.000 is, is niet, omdat dat hun aantal is, maar omdat dit getal weergeeft, dat op een bepaald ogenblik de mensheid alleen nog maar kan bestaan op deze wereld, wanneer zij voldoende bewustzijn heeft, om haar God te erkennen en de Goddelijke kracht en zich direct tot deze Kracht te wenden. Zijdelings zou ik hierop willen commentariëren, dat het deze wereld al duidelijk wordt, dat dit nodig is. Want de mens, die verwaand is en alleen grijpt naar zijn eigen macht, zijn eigen inzicht, zijn eigen kunnen, is op het ogenblik al aardig bezig, die aarde door atompromoeven en dergelijke leuke dingen, onbewoonbaar te maken. 't Is nog wel niet zo ver, maar het zou kunnen komen.

Dan zegt U verder: een duizendjarig rijk, d.w.z. 1, het getal van God, niet geopenbaard, drie maal O= drie maal oneindig: God's rijk is oneindig, het duizendjarig rijk is uiting voor het kenbaar worden van het rijk God's, dat Jezus, die ook uiteindelijk geschoold is geweest in de kennis van de Wet en de geschriften, het Koninkrijk Gods in U genoemd heeft. Het duizendjarig rijk is een innerlijke ontwikkeling van de mens en niet, zoals de onbewusten denken, een staatkundige vorm. "Het staat in de Bijbel", maar je moet de Bijbel kunnen lezen.

En nu nog "de nieuwe hemel en de nieuwe aarde". Weet U, wat een nieuwe hemel is? Wanneer U kijkt, hoe in de tijd van de grote pyramide de hemel was, dan was deze anders dan heden ten dage. De indeling was anders en ook de aarde was anders, want ze was heel anders verdeeld. De mensen leefden anders en er waren andere levensvormen op. "Een nieuwe hemel en een nieuwe aarde" geeft een evolutie aan. Wel een evolutie, waarbij de stand der sterren voor de aardbewoners totaal verandert, zodat de hemel, de hemelruimte, vroeger met God's woonplaats vereenzelvigd, een nieuwe is geworden. En de aarde vernieuwd is, doordat zij in het proces van ouder worden een totaal andere reeks bewoners heeft gekregen. Op het ogenblik sterven jaarlijks meerdere diersoorten uit. Gelijktijdig ontstaan op het ogenblik overal weer mutaties, d.w.z. andere levensvormen met andere gewoonten en andere inhoud. Op deze wijze kunt U dus begrijpen, dat ook de aarde

verandert. Verder het klimaat en de wijzigingen, die we ons voor kunnen stellen als de aarde b.v. een omwenteling door- maakt. Die zou toch groot genoeg kunnen zijn, om te spreken over een nieuwe aarde. Want vergeet niet, dat ook na de zond- vloed Noach een nieuwe aarde betreedt, als het ware, ten min- ste in bijbelse zin. Ik hoop, dat ik daarmee genoeg commen- taar heb gegeven. Is er iemand, die het hier niet mee eens is? Iedereen zwijgt?

x Over het voortbestaan na de dood heb ik een en ander gelezen, maar het is mij nog niet duidelijk, wanneer het aard- se leven eigenlijk begint. Kunt U mij zeggen, of de geest reeds bij de bevruchting aanwezig is of wel pas bij de ge- boorte, mogelijk ook iets eerder?

- U moet mij niet kwalijk nemen, als ik deze vraag heel kort afdoe. Het is namelijk een vraag, die vele malen beant- woord is. Wanneer een eikel bevrucht is, dan is hierdoor een aantrekkingskracht geschapen voor een reeds bestaande geest, die hierin zou willen incarneren. Deze zal zich aangetrokken voelen tot het geheel, in de omgeving van de moeder zijn, maar kan in de vrucht zelf nog niet onmiddellijk leven. Er is geen bewustzijnsmogelijkheid. Eerst in ongeveer de derde maand, soms zelfs in de vierde, is de vrucht zover voltooid, dat zij sensaties kan ondergaan. Op dat ogenblik begint een vereenzelvigingsproces, waarbij de geest hoe langer hoe meer één wordt met het lichaam en meestal rond de achtste, soms de zevende maand kunnen wij spreken over een volledige vereen- zelviging van de geest met het lichaam, zodat rond twee maan- den voor de geboorte de geest in het lichaampje aanwezig pleegt te zijn. Wij mogen stellen, dat in de eerste drie maanden van een feitelijke bezieling nog geen sprake is. Wel neemt men automatisch levensproceskrachten van het moe- derlichaam op. Is dit voldoende?

x Als we aannemen, dat er in den beginne twee mensen op aarde waren (tenminste volgens de Bijbel en dit wordt vrij algemeen aanvaard) en we verder kunnen aannemen, dat de mens meerdere malen incarneert en de zelfde ziel dus meerdere ma- len op aarde leeft, zou ik willen vragen, waar de zielen of of geesten vandaan komen en of deze aarde op den duur niet te klein zal worden. Is het zo, dat door de voortplanting van twee mensen een nieuwe geest ontstaat? En wat gebeurt er b.v. met de geest van een door abortus afgedreven vrucht, ik denk hieraan door de recente publicaties over de zgn. Sof- tenon-babies.

- Ja, ik vind dit een erg interessante vraag, maar mag ik beginnen met een opmerking te maken: Als er in het be- gin maar twee mensen waren geweest, zouden zij ongetwijfeld na enkele jaren elkaar niet meer hebben kunnen zien en zo'n ruzie gekregen hebben, dat er van een verdere voortplanting van het menselijk geslacht geen sprake meer geweest zou zijn. Want zo is de mens!

Deze opmerking even terzijde latend verder inde eer- plaats: In de Bijbel staat niet, dat Adam en Eva de eerste levende wezens waren op aarde en zelfs niet, dat ze de eer- ste levens waren van de menselijke vorm, wel, dat zij de eerste mensen waren in dien zin, dat ze konden wandelen met God. Wanneer Kain zijn broeder verslagen heeft, vlucht hij weg naar een vreemd volk en zoekt zich daar een vrouw. Dat kunt U in Genesis vinden. Dus alweer: hier moet U het gelezene interpreteren. Mijn eerste punt is: er waren zeker meer mensachtigen dan de twee: Adam en Eva. Zelfs, wanneer wij vanuit een religieus standpunt kunnen zeggen misschien, dat twee mensen de eerste zijn geweest, die een zekere

vrijheid verkregen hadden, waardoor zij God konden beseffen en dus konden beantwoorden aan de eis, die men klaarblijkelijk bijbels stelt voor de betiteling mens.

Verder de vraag, die dus niet helemaal hiermee samenhangt, hoe het gaat met die geesten, waar die vandaan komen. Wel, in de eerste plaats geesten zijn geschapen in het eerste begin der Schepping. Zij waren echter niet ontwaakt, niet positief. Zij bestonden alleen uit een Goddelijke vonk, door ons vaak de ziel genoemd en daaromheen kan zich het bewustzijn vormen. Het was dus de potentie aan persoonlijk bewustzijn, die wij in zijn persoonlijke vorm geest plegen te noemen. Elk wezen, waarin de Goddelijke vonk brandt en dat een bewustzijn bezit, kan deze status mens bereiken, indien de Goddelijke wil het toelaat en nu stel ik het volgende: In de eerste plaats, wanneer steeds meer mensen geboren worden, dan betekent dit gelijktijdig, dat elders een aantal levensvormen moet afnemen en het aantal levenden. Wanneer U nu rekening houdt met het aantal dieren, dat te gronde is gegaan alleen op Uw eigen planeet, dan lijkt het niet zo vreemd meer, dat onnoemelijk veel mensen zijn bijgekomen. In de tweede plaats: de ervaring uit het verleden leert ons, dat bevolkingsaanwas meestal gebaseerd is op omstandigheden, d.w.z. het is niet alleen maar incarnatiedrang van een geest uit, maar het is het ontstaan van stoffelijke levensmogelijkheid. Wanneer de welvaart, de kennis en de zekerheid groter worden, zien we altijd een uitbreiding van de bevolking. Het enige andere punt, waardoor die uitbreiding verkregen kan worden, is de religieuze ⁱⁿstelling. Voorbeeld: Voor de bevolkingsaanwas bij een technische en sociale ontwikkeling in Nederland in het nabije verleden en het heden. Voor het verleden, het religieuze dan, zou ik in de eerste plaats willen wijzen op het Jodendom, maar mogen we daarnaast dan ook de nadruk leggen op het Christendom. Want het moderne Christendom is er ook voor, om zich uit te breiden. Later vinden we, dat bepaalde socio-politieke stellingen ook dit beginsel hebben, zoveel mogelijk voortbrengen om zoveel mogelijk zieltes te winnen als het ware. Wanneer die omstandigheden gunstig zijn, dan wordt er een grotere incarnatiemogelijkheid geschapen, maar zullen gelijktijdig meer, laat ons zeggen, lagere individuen kunnen incarneren. Dit betekent een aantasting van de zekerheid, waardoor de bevolkingsaanwas werd veroorzaakt. Het resultaat is een conflict en dat was in de oudheid vaak een oorlog, maar het kan ook heel goed een ramp zijn. Denk eens aan Atlantis, waarbij een groot gedeelte van de sterk oertollige bevolking weer te niet ging. De mens kan door een bepaald systeem en een betrekkelijk starre sociale organisatie dit voor een groot gedeelte uitstellen, maar voorkomen kan hij het niet. Dus het is een cyclus, waarbij de bevolkingsaanwas een bepaalde graad van organisatie en welvaart bereikt, daardoor lagere individuen incarnatiemogelijkheid geeft en uiteindelijk weer zakt. Voor dat echter de absolute val plaatsvindt, kan er ook iets anders gebeuren, n.l. een bewustzijn van verantwoordelijkheid, waardoor ook de waardering, die men heeft voor de paring en het nageslacht enigszins anders wordt. Dat men niet meer zegt: God geeft ons kinderen en wij moeten maar proberen er voor te zorgen, maar dat men zegt: Met God's hulp breng ik kinderen voort, maar ik mag dit alleen doen, wanneer ik er goed voor kan zorgen en dat is heel iets anders. Hier hebt U dus de reden, waarom een bevolkingsaanwas mogelijk is. Bedenk verder, dat Uw planeet zeker niet de enige is in de Kosmos, waarop leven mogelijk is. Ongeveer 1 p. 100 planeten

draagt leven en ongeveer 1 p. 1000 in een vorm, die met de menselijke te vergelijken is, ofschoon de ontwikkelingsstadia liggen van de oertijd der mensheid af tot een periode, die zover boven de huidige menselijke ontwikkeling ligt, dat dit haast niet voorstelbaar is.

Dan, ten laatste, wat gebeurt er bij abortus? Wanneer geaborteerd wordt, dan is dit voor de geest, die bezit heeft genomen, een pijnlijke ervaring, zodra het plaats vindt om de zevende maand en dan is het ook voor de moeder zeer gevaarlijk. Gebeurt het vóór de derde maand van de zwangerschap, dan is het waarschijnlijk, dat men alleen maar het idee heeft, schouderophalend: de tram is voorbijgegaan, de bus heeft niet gestopt. In die tussentijd echter is er een zekere pijnlijkheid van ervaring aan verbonden. De geest, die deze ervaring doormaakt, zal daardoor zijn missie van het menselijk leven enigszins kunnen herzien en zal waarschijnlijk binnen korter of langer tijd hernieuwd incarneren tot hij zijn taak in het menselijk leven volbracht heeft en als het ware evolueert naar een ander plan van bestemming, dat weer andere en betere, o.i. tenminste, mogelijkheden biedt. Is hiermede de vraag voldoende beantwoord? x Ja, dank U.

x Bestaat er kosmisch-egoïsch verband? (Integenstelling tot karmisch verband) d.w.z. een verband in de intermenselijke verhoudingen, dat kosmisch is m.a.w. tweelingszielenverwantschap? Ontmoetingen op aarde op dit niveau zijn misschien heel zeldzaam (er is zoveel karma uit te werken), maar kan het zijn, dat ergens in het Heelal een verwante tweelingsziel is, waarmee we eens weer bewust zullen zijn verbonden en is het mogelijk, dat we deze op warde voor korter of langer tijd kunnen ontmoeten?

- Een moeilijke vraag, omdat het een aantasten betekent van een veel geliefkoosde en door velen gehuldigde stelling. Ik moet natuurlijk op de vraag, of er ergens een geest is, met wie men verwant is en die men later weer ontmoeten zal, met een definitief "neen" antwoorden. In deze zin bestaat er geen tweelingsziel. Dit is een menselijke vergissing, die begrijpelijk is, waarbij de mens denkt aan de man/vrouw-verhouding. Hier zijn immers ook twee partners, die elkaar aanvullen en gezamenlijk de perfecte eenheid kunnen vormen. Zo stelt men zich dat ook voor in de geest. Maar mag ik U dan in dit geval herinneren aan een woord uit de Schrift, dat er in het huis des Vaders niet ten huwelijk genomen of gegeven wordt, m.a.w. de tweeenheid, waaruit de idee van de tweelingsziel is gegroeid, bestaat niet. Maar er zijn wel andere dingen, die dit benaderen kunnen. Om dit duidelijk te maken wil ik eerst ingaan op het verband, U noemt het egoïsch verband, eerlijk gezegd, ik vind het geen gelukkige term, ik zou liever spreken over de totaalpersoonlijkheid van de mensheid en van daaruit trachten te zien, wat die band eigenlijk is en waarom ze bestaat, dan wordt de rest van de vraag vanzelf beantwoord. In de eerste plaats: al wat leeft in een menselijke vorm heeft afscheid genomen van de absolute leiding, die wij vaak de leiding van het instinct en de beperkte rede noemen, wanneer ze stoffelijk voorkomt. De mens is een wezen, dat in staat is, zichzelf te midden van de Kosmos te beschouwen. Hij is in staat om zelfstandig te denken en wordt bij dit denken nog wel geleid door grote wetten en grote krachten, maar is vrij om, binnen de beperkingen zo geschapen, zijn eigen systeem van denken, zijn eigen begrip te ontwikkelen. Degeen, die eenmaal geëvolueerd is, behoort dan ook tot wat wij noemen de mensheid

en blijft tot die mensheid behoren tot het ogenblik, dat hij het ik-begrip, zoals wij dat menselijk kennen, terzijde stelt. Gedurende deze periode werkt de wet van karma of, zo gewilt, oorzaak en gevolg, die echter lang niet altijd betekent, dat wat je in een leven hebt gedaan, in een ander leven uitgeboet moet worden. Want de gelijkheid van omstandigheden is in de wet van karma geen eis, wel de compensatie. Deze kan in elke wereld of sfeer gegeven of gevonden worden. Nu is die mensheid als geheel gebonden door een eenheid van denken. Wanneer wij de aarde bezien, dan ontdekken wij, dat er een gezamenlijk denken bestaat, dat ge een bovenbewuste gedachtenketen kunt noemen. Mensen beïnvloeden elkaar door hun gedachten, ze staan met elkaar in verbinding. Deze verbinding omsluit echter niet alleen diegenen, die op aarde leven, maar allen, wier bewustzijn binnen het menselijk vlak ligt. Is dat tot zover duidelijk? Nu zult U begrijpen, dat een enkel individu met zijn persoonlijke ontwikkeling te midden van het geheel heel weinig betekent. Hij is wel een van de factoren, die er vorm aan geven, maar ja een korrel zand maakt met vele korrels zand ook het strand van de zee en vele druppels water tezamen de oceaan. Nu kan er echter een ogenblik komen, dat die mens een andere mens ontmoet, een geest, maar het kan ook een stofmens zijn, die zo zeer gelijktijdig zijn tegendeel is en zijn aanvulling, dat zij gezamenlijk meer begrijpen, meer presteren, intenser leven, denken en werken als het ware dan elk voor zich afzonderlijk. Dan vormen deze beiden een tweeenheid en worden zij wel tweelingszielen genoemd. Maar dat betekent niet, dat ze samen zo geboren zijn. Dat betekent alleen, dat ze in de loop der ontwikkeling zo gegroeid zijn, dat zij gezamenlijk t.o.v. hun omgeving als één persoon kunnen zijn. Zo kunnen er persoonlijkheden ontstaan, die uit vele honderde of zelfs duizende entiteiten zijn opgebouwd, entiteiten, die echter zo zeer elkaar aanvullen en zo zeer naar buiten als eenheid optreden, dat je moet denken aan b.v. een bijen- of mierenvolk. Zoals een mens het beschouwt, want dat bestaat ook uit vele individuen, maar we beschouwen het als een geheel. Zo wordt er een soort persoonlijkheid geschapen, die van het volk. Zo kan het voortdurend zich samenvoegen van die elementen, die elkaar aanvullen, een opbouwend proces vormen, waaruit op den duur één wezen ontstaat. Dat éne wezen is dan datgene, wat, naar wij althans menen, bedoeld wordt, wanneer men spreekt over de mens als God's beeld en gelijkenis. Want alleen op deze wijze kunnen wij ons voorstellen, dat de mens althans God nabij kan komen.

Hier komt dan de vraag, of karma hierbij een rol speelt. Ja, want wanneer ik eenmaal zo'n eenheid heb gevonden en deze was niet hecht genoeg, dan zal de poging om de perfecte eenheid tussen beide partners te vinden, vele malen en in vele levens herhaald kunnen worden. Maar wanneer een ander komt, die precies de zelfde compenserende werking heeft, dan is de band verbroken en dan gaan die twee anderen samen verder. Op den duur bouwt zich zo dus een reeks van persoonlijkheden op, die vergeleken kunnen worden met een menselijk lichaam, bestaande uit hopen cellen, maar elk met een eigen functie, een eigen karakter als het ware, met een eigen taak, behorende tot gemeenschappen of eenheden, die ook weer een eigen taak en eigen karakter hebben. Maar die alle tezamen vormen het menselijk lichaam. Alles, wat U hoort over tweelingzielen is eigenlijk te herleiden tot dit beeld: Wanneer twee cellen gezamenlijk de beweging als het ware van een kosmische spier mogelijk maken, dan zullen zij zich gedron-

gen voelen tot deze samenvoeging. Wanneer een groot aantal entiteiten gezamenlijk, maar dan ook in de juiste verhouding tot eenheid komt, ontstaat wat men noemt een massagroepsbeeld, een taak, die steen na steen gebouwd, toch één geheel en de woning Gods is. Ik geloof, dat ik daarmee de vraag eigenlijk heb beantwoord.

x Beïnvloedt cremieren de bewustwording?

- Neen, cremering kan wel de ervaring beïnvloeden, maar de bewustwording als zodanig niet. We hebben het over dit onderwerp ook al zo dikwijls gehad, maar ik zal proberen om het weer eens in een andere vorm te gieten.

x Wat betekent ervaring beïnvloeden?

- Wat de ervaring beïnvloedt, dat zal ik U proberen uit te leggen. Crematie betekent een snelle vernietiging van het stoffelijk lichaam en daardoor ook een veel sneller verbreken van alle banden, die daarmee kunnen bestaan en van die voertuigen, die normalerwijze langzaam plegen te vervallen. Het zijn bepaalde delen van levenskracht en bepaalde astrale delen, niet alle, maar delen ervan. Wanneer iemand gecremeerd wordt, dan wordt hij sterker geconfronteerd met een voortbestaan zonder lichaam. Dit bevordert de bewustwording, maar tijdens de crematie identificeert die persoon zich met het lichaam, dat verbrand wordt en ondergaat dus de schok van het verbrand worden. Wanneer iemand op deze manier die schok ondergaat, kan het zijn, dat hij daardoor ook een langere tijd niet in staat is of niet wenst, zijn eigen bestaan zonder lichaam te aanvaarden. In dit geval is er dus geen versnelling mogelijk. De ervaring is versneld, de bewustwording als zodanig niet. Wanneer ik echter uitga van het standpunt, dat iemand tijdens zijn leven voortdurend in een voortbestaan zonder lichaam geloofd heeft, dat hij gelooft in een doelbewust verder leven en streven, dan zal deze crematie hem snel wijzen op het feit, dat hij niet meer leeft. En dan is de pijn veel minder, de schok zeer gering. En het zich open stellen voor de nieuwe wereld, waartoe men behoort, groter en sneller in korter tijd. In dit geval dus een zekere winst. En nu iemand, die absoluut bewust overgaat, die dus weet, dat hij bewust voortleeft, onmiddellijk. Nu ja, wat ze met dat lichaam doen, dat kan hem niets schelen. Of ze dat nu in een urn ergens in asvorm verder bewaren, niet waar, of ze het met alle plechtigheid onder de grond stoppen, dat maakt geen verschil meer uit. Want dat lichaam is nog minder waard dan een afgedragen broek, die U nog niet aan een bedelaar durft te geven. Dus de quaestie, waar het op aankomt bij crematie, is altijd weer: wat is je eigen standpunt, hoe leef je, hoe heb je geleefd. Begraven of een andere manier om een einde te maken aan het hinderlijk in de omgeving van de mensheid voortbestaan van het lichaam, is altijd pijnlijk. Niet iedereen heeft er de zelfde methode voor, maar degenen, die zich met de dood en het leven na de dood het meest intens hebben beziggehouden, die hebben altijd gekozen uit verschillende vormen van onmiddellijke vernietiging. Denk eens aan de torens van de Parsen, waar vogels het lichaam als het ware, het vlees verteren, zodat alleen de botten overblijven. En een methode, zoals die in Tibet bestaat: het hele lichaam wordt in stukken gehakt en aan de dieren voorgeworpen. De lijkverbranding, zoals we die gekend hebben in Indie en Tibet, maar ook b.v. bij bepaalde stammen in het zuiden van Amerika en daarnaast de mummificatie, die we ongetwijfeld wel het beste kennen in Egypte, maar die ook is voorgekomen in de zgn. Incabeschaving, bij Azteken, Tolteken, de Winoes en vele anderen hebben daarvan

gebruik gemaakt. Ik stip dit maar even aan. U zult dus begrijpen, dat degenen, die het meest zich bezighielden met het leven na de dood, gegrepen hebben of naar een absoluut conserveren van het voertuig of naar een absolute vernietiging. Mij dunkt, dat dit voor de mens van heden een aanwijzing zou moeten zijn.

De ervaring, die crematie oplevert, is voor velen, dat geef ik direct toe, voor vele onbewusten, een schok, maar het betekent een zodanige versnelling van eigen ervaring, dat men zich zijn nieuwe wereld onmiddellijk realiseren moet en daaraan niet ontkomen kan. Een lang vasthouden aan een zelfde bestaansmoment, zoals bij vele begraven doden voorkomt, is minder waarschijnlijk. Het begraven zelf is hoofdzakelijk christelijk en in de mode gekomen eigenlijk door het geloof in de opstanding. Ook bij de Joden hebben wij het zelfde gevonden en, zoals U weet, is het Christendom, een groot gedeelte althans, uit het Jodisme voortgekomen. Hier denkt men aan een opstanding, aan een lijflijke opstanding, niet beseffend, dat, wanneer een mens begraven is, dat lichaam maar heel korte tijd bestaat en al na korte tijd de bestanddelen al leven in het gras en de bomen rond het graf, dat een deel daarvan wordt opgenomen en weggevoerd, de aarde rijker maakt en dat er uiteindelijk toch niets overblijft. Het begrip van de persoonlijke opstanding heeft de nadruk gelegd op het gebruik van de directe begrafenis. Maar de volkeren, die dit geloof in deze vorm niet kenden, hebben over het algemeen, wanneer ze iets wisten van het leven na de dood en erover nadachten, een andere en meer directe vorm gekozen. Ik hoop, dat ik daarmee de vraag voldoende beantwoord heb en nu tevens heb duidelijk gemaakt, wat ik met een versnelling van ervaring bedoel.

x In hoeverre gaat een overgegene zien in de toekomst, wat er in de wereld gaat gebeuren. Kan hij ook zien, wat de toekomst is van een bepaald individu op aarde en van een bepaalde groep individuen? En waar kan hij dat aan zien? Waar maakt hij uit op, als het zo is, dat er iets met de levensloop of de toekomst van een bepaald persoon of in het gebeuren op aarde gaat geschieden?

- Ja, dat is wel een vraag, waar een behoorlijke uitleg bij behoort. Maar nu moet U eens goed luisteren. Wanneer je dood bent, dan weet je niet meer over de toekomst dan een ander, onthoudt U dat nu eerst eens goed, m.a.w. een overgegene ziet niet meer in de toekomst, tenzij die overgegene zich daar in het bijzonder mee bezighoudt. En dan zijn er verschillende methoden om iets over die toekomst te weten te komen: de verhouding dus van de menselijke tijd en de geestelijke tijd, de tijdratio is grondverschillend., d.w.z., dat iemand, die in de geest is een ontwikkeling kan overzien, die zich voor de aarde traag afspeelt. Maar hoe moet ik dat nu vertellen, die voor hem vlugger is. Stel b.v. er is een trein of een wagen, die loopt op een spoor en daar speelt een kind. Ik weet, dat dat kind betrekkelijk traag is, dat het niet opkijkt. Ik weet, dat die wagen, laat ons zeggen, in 45 seconden het kind bereikt zal hebben. Dan is het dus redelijk om te zeggen, dat over 45 seconden dat kind gewond zal zijn of misschien dood. Wanneer echter die wagen, vanuit een aards besef gezien, nog net niet in beweging is of pas in beweging komt, dan zeg je: ja, maar dat is een voorspelling. Neen, voor mij is het gehele geval te overzien. De tijd kan gerekt worden en kan ingekrompen worden, maar ik kan niet met volledige zekerheid zeggen, wat er gebeurt, omdat er een "vrije wil"s activiteit is. En ik kan wel een

mogelijke toekomst extrapoleren, maar niet de feitelijke toekomst. Zo bestaat dus een groot gedeelte van het voorspellend vermogen, onder meer dus de wijze waarop b.v. wij ons inzicht geven op de, volgens ons waarschijnlijke toekomstige ontwikkeling, op een afschatten van verhoudingen, in feite een extrapolatie van de op aarde bestaande feiten, waarbij een versnelling van het tijdselement ons een mogelijke toekomst doet zien, die op zijn waarschijnlijkheid wordt getoetst aan de op aarde bestaande impulsen. Wanneer er nu dus veel mensen zijn, een grote massa, dan heeft die massa in haar reactie een traagheid. Hoe groter de massa is, met hoe groter zekerheid een prognose gesteld kan worden. Het klinkt vreemd, maar het is toch waar, want hier heb ik te maken met een traagheidsverschijnsel. Hoe groter de traagheid, hoe gemakkelijker het is, om in pl. v. een alleen mogelijke toekomst een bijna zekere toekomst te vinden. Er bestaat echter nog iets anders, want de tijd als zodanig is voor elke wereld verschillend. Dat geldt niet alleen voor de geestelijke werelden, maar ook voor materiële. Er kan een wereld bestaan, waar, wat voor die mensen daar een minuut is, voor U een uur duurt of omgekeerd. Dat is mogelijk, maar stel U nu eens voor, dat die tijd eigenlijk ook nog kan worden gesteld als een werkelijke afmeting. Het is niet netjes, wat ik doe, want de vierde dimensie is niet de tijd, al stelt men het wel eens zo voor voor het gemak, maar tijd is toch wel een verschijnsel, dat door zijn duur een vaste afmeting en een vaste waarde heeft. Op het ogenblik, dat ik mij buiten die tijd begeef, dat ik mijzelf tijdloos kan maken, zou ik dus vanuit mijn standpunt op elk willekeurig punt weer in de tijd in kunnen treden. Het is misschien tamelijk ingewikkeld. Dan krijgen we weer met iets anders te maken, dan krijgen we met de quaestie van Einstein te maken. Hoe groter de massa wordt en massa wordt niet alleen bepaald door hoeveelheid, maar kan ook door versnelling of door snelheid bepaald worden, hoe trager de tijd. Dat bedoelde U waarschijnlijk, maar daar gaat het hier toch niet om. Dan kan ik dus in het verleden binnentreden of in de toekomst. Maar, en daar zit één gevaarlijk punt bij, ik kan nimmer het gehele verloop zien, d.w.z. ik zou misschien buiten de tijd kunnen treden, ja op het ogenblik niet, hoor, ik zeg het er maar meteen bij, anders krijg ik dadelijk het verzoek, om het even te doen. Het vraagstuk is heel wat meer inspannend dan U denkt. Nu kan ik dus vooruitgaan op deze zelfde plaats en in deze zelfde stof komen in een periode, waarvan ik ^{niet} precies weet, hoe ver die vooruit ligt, maar vermoedelijk toch wel enige maanden. Dan ga ik een dagblad nemen en dan lees ik in dat dagblad, dat de eerste maanvlucht van de Russen gelukt is. Dan kan ik zeggen: de proef, die ze nu gaan nemen, die gaat naar de maan. Maar dat is helemaal niet zeker. Het kan wel zijn, dat er een tweede, een derde, een vierde proef in korte tijd wordt genomen. Alleen is zeker, dat binnen een bepaalde tijdspanne dit gebeurt. De wijze, waarop het gebeurt en de redenen waarom echter is niet af te leiden, want het tussenliggende ken ik niet. En nu kan ik dat misschien nog na gaan halen en na gaan zoeken door oude dagbladen op te slaan, maar zodra het het leven wordt van één mens, dan wordt het moeilijk en kan ik U dus wel volgen in de tijd en zeggen: oh, over ongeveer zoveel tijd. Dan ga ik dus "ongeveer" zeggen, want het is dan wel eens toevallig zo, dat we een datum kunnen fixeren, maar zeker is dat nooit. Want je kunt wel ver-

geten hebben, de kalender af te scheuren. Want wij kijken op een kalender, waar het op het ogenblik 17 december is en dan zeggen: Nu, het is warm voor de tijd van het jaar, maar het kan. Maar dan hebt U dat vergeten en dan zitten we inderdaad in augustus. Ik geef U maar een voorbeeld. Dan zeggen wij dus: in december zult U dit of dat doormaken, neen, het is in augustus. Het tijdselement is niet te constateren, onthoudt U dat. Verder kunnen wij dan wel zien, wat Uw ogenblikkelijke situatie is op dat moment, maar wat daartoe leidt, kunnen wij niet zien. Stel nu, dat wij ons, omdat U in het heden leeft, met het heden in verbinding kunnen stellen, met Uw eigne wereld weer. Dan kunnen wij zeggen: dat en dat gaat er gebeuren, nu zien we hier deze tendenzen, dus zo zullen we wel tot dit resultaat komen. Zeker is het nooit. Maar dan krijgen we dus de predictie voor de enkele persoonlijkheden met grotere waarschijnlijkheid. Dan weten we dus, dat hetgeen, waar het opaan komt, werkelijk waar is, maar dat is maar een fragment. Laat ons zeggen, we nemen een van U en zeggen, we gaan nu eens kijken, of over, ik weet niet over hoeveel jaren, U loopt in een straat en er komt een soldaat aan met een heel eigenaardig soort geweer en die schiet en gelijktijdig met dat schieten ontdekt U, dat het eigenlijk meer spelen is en hij komt naar U toe en geeft U wat. Het zal wel gebeuren, maar wat voor een soldaat is het? Dat weet ik niet. Wat is dat wapen, waar hij mee speelt, waarom speelt hij daar mee? Weetik niet. Nu kan ik op grond hiervan zeggen: er zal oorlog komen, maar dat weet ik ook niet. Het kan wel een reclame zijn voor een of andere film en als ik het verkeerd interpreteer, is mijn voorspelling naar de maan. Daarom zeg ik, dat geen enkele geest volledig de toekomst kan kennen. Dat kan alleen God. Maar de geest, die op een afstand leeft van de wereld, heeft bepaalde mogelijkheden in denken en tijd, kan gemakkelijker gegevens aflezen en, wat ook belangrijk is, kan vaak verborgen gedachten en drijfveren of gevoelens, die U voor Uzelf nog niet wilt of kunt erkennen, lezen en zal vaak met grotere zekerheid kunnen zeggen, wat er gaat gebeuren, dan U het zelf kunt. Heb ik hiermede de vraag voldoende belicht of beantwoord? x Ja.

x Bij contacten met overgeganen is mij wel eens gezegd, dat de overgegane een bepaalde persoon op aarde, 't zij een kind of een vriend kon helpen t.a.v. het overwinnen van moeilijkheden, die die persoon al heeft. Nu wil ik U vragen: Is dat juist en hoe doet die overgeganene dat?

- Mag ik dat wel zeer algemeen zeggen, want gaat U catalogiseren, dan is de Encyclopaedia Britannica er niets bij, er zijn te veel mogelijkheden. Maar kijk eens, in de eerste plaats moet U onthouden, elke band van ware liefde of genegenheid is blijvend en dat genegenheid, werkelijke genegenheid, zieleverwantschap dus, verder reikt dan elke begrenzing. Het is een wederkerig elkaar herkennen, dat door geen enkele scheiding of scheidslijn of grens te niet wordt gedaan. En er blijft een wederkerig aanvoelen bestaan. Wanneer er dus, laat ons zeggen, een vriend van U is overgegaan en hij leeft in die sfeer als een werkelijke vriend van U, dan heeft hij contact met U. Dit contact maakt het hem mogelijk, ook al door de geestelijke gevoeligheid vaak, ofschoon een sensitief mens het ook uit de geest vaak aanvoelt, vast te stellen, wat er voor problemen en moeilijkheden voor U zijn. En ik heb U zoeven al gezegd, zoiemand heeft grote mogelijkheden om de zaak te overzien. Hij kan gemakkelijk begrijpen, wat er in het probleem in de war zit en in heel

veel gevallen kan hij de gedachte van de mens beter kennen dan de mens die zelve kent. Want de mens is gewend om zijn gedachte in een bepaald kader te plaatsen, hij dringt ze binnen een omlijsting samen, die door de mens, zijn menselijk denken en zijn opvoeding, zijn scholing, als het ware geschapen is en durft daar niet buiten te gaan. Het resultaat is, dat de ander, die deze beperking niet kent, de juiste verhouding en persoonlijkheid beter ziet.

En nu komt dus de mogelijkheid om te helpen. Die mogelijkheid kan nu geschieden door een bestaande situatie imperatief toe te lichten, d.w.z. we maken de mens van een andere mogelijkheid bewust. Dan kan hij zelf handelen. Maar (en nu zijn dit alleen voorbeelden, want er zijn honderd andere mogelijkheden), nu kan ik ook zeggen, ik kan die mens er niet toe krijgen, om anders te denken, maar ik kan wel op een gegeven ogenblik zijn aandacht trekken op een bepaald punt, want die gevoeligheid bestaat. Nu maak ik iemand op de mogelijkheid attent, die hij anders voorbij zou lopen, een mogelijkheid, die hij zelf niet ziet, waarvan hij het nut niet begrijpt, maar die, vanuit de geest gezien, helpt om tot een juiste verwerkelijking te komen. Een andere mogelijkheid is, iemand te laten dromen, een waarschuwend droom. Wanneer een mens in slaaptoestand is, terwijl de geest in het lichaam is, dat is dus niet altijd, dan is het denkproces voor de buitenwereld afgesloten en daarbinnen zijn de gedachten veel vrijer. Onderbewuste waarden spelen een grote rol, vinden een herinnering en kunnen gewekt worden. Het is, alsof ik in pl. v. over een enkel boek, de beschikking heb over een bibliotheek. Daaruit kies ik de juiste elementen en voeg die samen. De mens beleeft deze. Doe ik dit intens genoeg en bij voorkeur nog in die periode, als de diepe slaap weer in de minder diepe overgaat, dan heb ik grote kans, dat die droom blijft hangen, dat herinnert men zich. Ik herhaal dit enkele malen en dan heeft iemand een waarschuwend droom gehad.

En dan een laatste punt, want ik ga ze heus niet allemaal opsommen: wanneer ik als geest ook contact kan maken met andere mensen, dan kan ik soms een sfeer scheppen, waardoor ze tegenover mijn vriend welwillender komen te staan.

x Hoe kan hij dat scheppen?

- Nu, dat is heel eenvoudig. Wanneer je voor een landschap komt te staan, een vergelijking, en je kijkt toevallig eerst naar de mestvaalt, dan zeg je: er zit een luchtje aan, zoiets als het lijkt Nieuwe Guinea wel. Maar wanneer er nu iemand bij je staat en die zegt: Moet je eens kijken, hoe mooi, moet je eens kijken, wat een kleuren daarin zitten, dan is je aandacht anders gericht. Dan ontstaat er een andere sfeer, maar die mesthoop is er daarom wel. Maar je kijkt er langs weg, omdat je het mooie ziet. Begrijpt U wat ik bedoel? Ik kan dus wel proberen om iemand's aandacht in pl. v. op de halfgeschoren baard of de ongepoetste schoenen van iemand te richten op zijn ogen, op het vertrouwenwekkende in zijn gelaat. Dan ontstaat de vriendelijke sfeer, begrijpt U? Dan kan ik iemand helpen. En ik kan iemand proberen te wijzen op bepaalde karaktereigenschappen, waardoor een persoonlijke sfeer aanvoeld kan worden. Ik kan proberen er de nadruk op te leggen. Als die ander gevoelig is, absorbeert hij dit. Hij staat dan anders tegenover die vriend, die ik helpen wil en daardoor zal die vriend dus gemakkelijker vooruit kunnen komen. Maar het is een grote fout en dat wil ik nog even zeggen en meen daarmee de vraag beantwoord te hebben, een grote fout om te veronderstellen, dat,

wanneer U nergens meer een lening kunt krijgen en niets meer kunt brengen naar "De drie Ballen" of naar "Oome Jan" of zoiets, dat dan de geest boven kijkt en zegt: "Tjonge, mijn vriend heeft geen centen meer, zie zo, nu gaan we eens 100.000 voor hem verdienen. Dat kan, ja dat mag die geest zelfs niet. dat gaat niet. Maar wel kan gezegd worden: Hé, als je daar naar toe gaat, kun je werk krijgen en nu heb je geld, denk er om, doe nu eerst dit, dus niets meer dan een suggestie, een inspiratie, een boodschap. waardoor zo iemand in betrekkelijk korte tijd weer een zekere welstand kan vinden.

x Het zien van een materialisatie, is dat een gedachte of werkelijkheid. Ik heb het namelijk zelf meegemaakt.

- Ja, het kan een gedachte zijn, een suggestie, het kan een astraal beeld zijn, dat door bepaalde omstandigheden zichtbaar wordt. Dan is er dus een half-substantiele realiteit eigenlijk. Het kan inderdaad, wanneer bijzondere krachten aanwezig zijn, een verdichting zijn en dat is hoofdzakelijk wel door luchtmoleculen en deeltjes daarin en daar is ook niet alleen geestelijke kracht voldoende voor. Daar is ook wat materiele levenskracht voor nodig, uit de mens dus, ik zou zeggen zenuwkracht. Dan is het mogelijk om daaruit een vorm op te bouwen, die zelfs zo verdicht kan worden, dat ze, althans uiterlijk, een normaal lichaam volkomen gelijk komt.

x Juist. Het was namelijk overdag en het vormde zich inderdaad als kleine moleculen, waaruit dit ontstond en waarin ik mijn moeder herkende.

- Ja, dan hebt U waarschijnlijk te maken gehad, omdat U niet spreekt van verdere bewijzen van stoffelijkheid, met een astrale manifestatie onder gunstige omstandigheden en zult U hier dus gezien hebben, hoe als ijzervijlsel in de lijnen van een magneet als het ware, de materie zich ten dele begint te rangschikken, het is dus een begin van werkelijke materialisatie volgens het lijnenveld van het astrale beeld, dat geprojecteerd wordt.

x Naar aanleiding hiervan is dat dan ook bij het binnenkomen in de zaal van Christus bij de apostelen zo geweest?

- Ja, dat is toch wel weer een beetje anders, want Jezus was niet geest meer. Kijk eens, Jezus sterft, maar nadat zijn geest zich zijn potentie heeft gerealiseerd, de kringloop heeft doorgemaakt, van daar door het duister is gegaan, kan hij zich manifesteren aan de vrouwen in de hof. Dat is een verschijning, die ongeveer gelijkkomt aan hetgeen we hier bespreken, maar waarschijnlijk meer verdicht. Hij laat ook geen aanraking toe, want "Ik moet nog uitgaan tot het huis mijns Vaders". Maar daarna is hij opgegaan, heeft de hele kringloop gemaakt van licht en duister, hij heeft dus de harmonie en het geestelijk bewustzijn hervonden en hij materialiseert zich volledig, want hij gaat met de Emmausgangers, eet en drinkt met hen, dus in een stoffelijke vorm. Zijn lichaam is verdwenen. Zeer waarschijnlijk werd het lichaam dus ontbonden in zijn bestanddelen en geheergroeped, zodat Jezus hierdoor als het ware herbouwd was. Het klinkt misschien wat vreemd, maar hij spreekt uiteindelijk ook van een tempel, die in drie dagen, nadat hij vernield is, weer herbouwd zal worden. Waarom zou ik het niet doen? En dan krijgen we het typische verschijnsel, dat deze Jezus door de deuren gaat, door muren waarschijnlijk, in een gesloten ruimte. Dit nu is een verschijnsel, dat door bepaalde ingewijden op aarde ook gereproduceerd kan worden en bestaat op twee wijzen. De eerste is de projectie van een dubbel, waarbij het dubbel zover gematerialiseerd wordt, dat het tastbaar

wordt. Ik neem niet aan, dat dit hier gebeurd is. De tweede is: Waar een geest zelve dit lichaam gebouwd heeft en in stand houdt door eigen wil, kan hij heel eenvoudig de spanning tussen de delen als het ware iets verminderen, ze gaan wijken, er komt een grotere ruimte tussen de kleinste deeltjes, tussen moleculen en atompjes en die kunnen door de ledige ruimte, die tussen al die delen overal is, doorgaan. Dan krijgen we dus eigenlijk meer het idee, wat we krijgen bij een transport, zoals we het wel eens noemen, dan een direct materialisatieverschijnsel. Het verschijnsel zelf kan er dus op lijken, maar het heeft één voordeel: Zoals Jezus dit doet, kan hij in een zeer kort ogenblik volledig en plotseling tussen hen staan. Hij vormt zich niet langzaam. Bij een werkelijke materialisatie is de opbouw veel trager en zou dus Jezus eerst als een soort wolk zichtbaar moeten zijn geworden, die langzaam maar zeker menselijke gestalte en vastheid krijgt. Daarvan wordt geen getuigenis afgelegd. Ik neem dus aan, dat het niet zo is geweest. Is dit voldoende?

x Ja, dank U. En met St. Germain?

- Laten we de comte de Saint Germainer buiten laten. Dit is uiteindelijk maar de schuilnaam van iemand en in de tweede plaats, het is iemand, die een heel andere taak heeft en die, laat ons zeggen, meester in decepties was. Hij was een van de beste hypnotiseurs, die bestonden. Hij heeft het b.v. klaar gespeeld, om in een winterse tuin, die in de sneeuw lag, een zomers diner met zingende vogels te geven, wat hem uiteindelijk nog heel weinig kostte, want hij zette de mensen alleen brood en primitieve landwijn voor, maar ze dineerden volgens hun besef uitstekend. Het was alleen hypnose. Wanneer we dus de comte de Saint Germain willen gaan bezien en zijn manifestaties of, wanneer U dat liever hebt, Apollonius b.v., ook bekend ervoor, U weet wel van Tiana, er zijn er nog wel meer, dan komen we op een terrein terecht, waarbij zoveel verschillende mogelijkheden bestaan, dat het bepaalde verschijnsel, de verschijning op één ogenblik gedefinieerd zou moeten worden en dat zou voor U meer kennis verlangen voor het stellen van Uw vraag en voor mij een teruggaan naar de, ik zou haast zeggen, de hallen van herinnering, om daar te vinden, wat er eigenlijk precies gebeurde. Kunt U daarmee tevreden zijn? x Ja, dank U.

- Dan hoop ik, vrienden, dat U mij nu toe zult staan, mij terug te trekken. Ik heb naar mijn beste weten Uw vragen beantwoord en ik hoop, dat U over die antwoorden zelf nog eens na wilt denken.

Het tweede deel van de avond is in mijn onzekere handen gelegd. Dus wanneer U nu maar vertelt, waarover ik moet gaan spreken.

x Het boek "Genesis" uit de Bijbel, hoe is dat ontstaan. Moet dat symbolisch of mystiek gezien worden?

- Ja, dat zijn twee dingen, die men van elkaar moet scheiden. Hoe is het ontstaan? Er zijn een hele boel overleveringen, dat zult U zich nog wel herinneren. Die overleveringen zijn eigenlijk al vanuit Ur en waarschijnlijk al vroeger meegevoerd. Daar heeft Abraham het een en ander dan mee gedaan en Jacob en ik weet niet, wie nog meer. Dat is erg gemengd nog met Egyptische overlevering, want, zoals U weet, is Joseph naar Egypte gegaan en zijn broeders kwamen er nogal eens kijken. Verder met Perzische en Babylonische overleveringen en het heeft net zo lang geduurd totdat de Joden in Egypte gevangen waren. En ja, daar hebben ze toen

eigenlijk veel van de vreemde Godendienst overgenomen, denk maar eens aan die aapjesaanbidding of hoe heet het: het Gouden Kalf. Daar dansen ze tegenwoordig nog omheen, hoor, alleen heet het nu niet meer aapjes, maar Wallstreet. Enfin, toen kwam Mozes dus en hij moest voor dat volk, want dat was een heterogeen rommeltje, 't leek wel een uitdragerij. Daar waren woestijnstammen, daar waren verschillende Joodse stammen met verschillend geloof, 't waren allemaal heidenen, daar moest hij een volk van maken. En dat kon alleen maar door dat volk een wet en een geschiedenis te geven. En toen is men er toe overgegaan om al die overleveringen een klein beetje op schrift te stellen. Nu ja en dat hebben ze toen gedaan en zo is het tot stand gekomen. Maar als U zich nu herinnert, hoe dat vroeger was met die priesters, die waren nog erger dan tegenwoordig sommige vakmensen, ze hadden een heel eigen vaktaal. Als er een leek bij stond, dan kon hij het wel horen, maar verstaan, ho maar. Die mensen hadden dus een taal, waarmee zij de innerlijke waarheid, die zij kenden en de werkelijke historie van hun Goden en alles wisten te bemantelen. Nu ja, Aaron, priester, Moos...eh Mozes, priester en zo het hele zwikkie. Die hebben daar natuurlijk gedacht: laten we nu vooral een geschiedenis scheppen, waar iedereen verklaringen vindt voor hetgeen hij wil weten, zonder dat ze te wijs worden. Ja, het klinkt misschien gek, hè, maar een mens, die wijs genoeg is om veel te vragen, is voor een priester vaak een wanhopig geval, want vragen is altijd gemakkelijker dan antwoorden. Nu ja en op die manier hebben ze dus hun eigen innerlijke leer, en die zou ik wel mystiek willen noemen, hoor, daarin vastgelegd. En nu is het hoofdpunt eigenlijk, wat je uit het boek "Genesis" kunt halen, het verbond met God, het verbond, dat bestaat bij Adam, bij Noach of Noe of hoe die jongen heet, vernieuwd en later hernieuwd nog eens bij de fabelen der wet. De gedachte van uitverkiezing, nu hebben die arme Joden dat altijd verkeerd opgevat, hoor, en daar hebben ze een hele boel gedonder van gehad. Ja, U moet mij maar niet kwalijk nemen, als ik het zo zeg. Als ik het verkeerd zeg, zegt U het maar, hoor. Kijk, de Joden namelijk die begrepen niet, dat het uitverkoren zijn door God niet betekent, dat je anders moet zijn dan een ander of je meerder dan een ander moet achten, maar dat je de waarheid, die je in je draagt, moet uitdragen over allen. Het volk der Joden was, volgens het geloof van Mozes, een instrument om de waarheid van de grote God, de Oergod, als het ware, uit te dragen onder alle volkeren. Maar ja, hij moet er dan eerst eens een eenheid van maken en daarom werden die wetten, die hij daar verder aan toevoegde, zo'n beetje, ja, hoe moet ik het zeggen, van jongens, we zijn een klusje apart en daar heeft niemand wat mee te maken. Daarbij werd inderdaad, en dat moeten we niet vergeten, door sommige groepen de mystieke leer, de achtergrond werkelijk verstaan. Die hebben daar dan ook allerhand gebruik van gemaakt. Wist U b.v. dat de Joden seances hielden? Nooit aan gedacht, hè? Niet zoals U dat doet, maar ze kwamen in quorum, dus met een minimum aantal tezamen. Ze kenden bepaalde gebeden en gezangen en dan kon de Geest Gods zich openbaren. Dan kon er geprofeteerd worden. Nu, wat dat betreft, verbaast het me, dat ze het in sommige regeringen niet proberen te herhalen. Die hebben aan een goede profeet soms hardbehoefte. Nu ja, goed. Daarnaast kenden ze dus de achtergrond van de kosmische samenhangen, maar dat werd maar eventjes aangetipt, b.v. die quaeste van die strijd tussen de engelen, die heeft te maken met de voorgeschiedenis der aarde, lang voor de mens-

heid en niet alleen maar met een hemelrijk, zoals men zich dat later heeft voorgesteld. En die quaestie met die aarts-engelen en met het gezag, dat hen werd toegekend, dat was eigenlijk een afleiding, die in direct verband stond met de astrologie van Ur, Chaldeeuwse wijsheid eigenlijk. En zo kunnen we een hele hoop terugvinden, wanneer we het zoeken. Maar dat moest verborgen worden, want dat moest niet iedereen begrijpen. Per slot van rekening, laten we eerlijk zijn, als ze tegenwoordig patent hebben of het een of ander monopolie, dan geven ze het ook niet af. Nu, zo was het toen ook. En zo is dus het boek "Genesis" ontstaan. En zo heeft het een zeer mystieke achtergrond, naar je kunt begrijpen. Alleen die beschrijving van het paradijs al. Nu, daar kun je allerhand dingen uit halen, zelfs omtrent de aarde, de vorm van de aarde, de dimensies, de verhoudingen, de oude opvattingen omtrent de elementen zitten er in verwerkt, maar je moet het er uithalen.

x Geeft U eens een voorbeeld.

- Nu, om U een voorbeeld te geven, er lopen vier stromen door, niet twee stromen, die elkaar kruisen, maar vier. En toch is het een twee stromen-land. Waarom? De X, ja de X, die wordt in de oude magie gebruikt om aan te geven de vier elementen, maar ook de vier werelden. Het kruis wordt later gebruikt. Dat kunt U wel bij Paulus vinden, die jongen wist er ook het een en ander van, al heeft hij zo hier en daar zijn eigen mening voorop gezet. Die spreekt over de hoogte, de breedte, de diepte en de lengte. Dat maakt verschil, omdat daarin de sferen mee betrokken zijn. Dan de twee bomen, de een van het eeuwig leven, de ander van de kennis van goed en kwaad. Dat vindt U ook terug. In de oudheid n.l. was er een legende en die legende, die gaat uit van de mens zelf. De mens heeft twee zuilen of twee mogelijkheden. Wanneer hij ingaat, hoe heette die vent ook weer, ehUpher-Salem, geloof ik of zo iets, in ieder geval zo'n pre-historisch Noach-boek, die gaat ook door een vallei, maar hij komt eerst langs twee zuilen en dan komt hij pas in het land van de doden. Er zijn twee krachten, de een, dat is de schoonheid als het ware, dat is de Schepping, dat is het goede, volgens ten minste heel wat mensen. Aan de andere kant staat de kennis, de kennis van goed en kwaad, het weten. Wanneer wezen en schoonheid in elkaar versmolten raken, dan ontstaat de verbinding in de mens tussen het Ik en het Eeuwige. 't Is geen grap, op het ogenblik kennen ze dat in een enigszins andere vorm in bepaalde genootschappen nog. Maar hier heb je dus zuiver en alleen in die paradijs-beschouwing symbolen, die van heel andere streken komen, voorstellingen, die grijpen naar het innig contact van de mens met zijn God, maar uitgedrukt in een verhaaltje over een dame en een heer, die een kostuum droegen, dat tegenwoordig vanwege de zedelijkheid niet meer wordt toegelaten. Nu is 't genoeg?

x Neen, daar komt Kaïn en Abel nog bij.

- Ja, Kaïn en Abel, dat was een idiote geschiedenis, als je het zo bekijkt. Want per slot van rekening, Kaïn was officieel landbouwer, maar als je de verdere geschiedenis naleest, dan was hij verder nog handwerker en jager. En Abel was herder. Als je dat nu eens even omzet, niet meer in twee personen, maar in twee soorten mensen, wat krijg je dan te zien? De strijd tussen de mensen, die niet meer trokken, niet meer nomaden zijnde en degenen, die nomaden waren. En waar eenmaal de landbouwers zaten, daar konden ze de noma-

den niet meer dulden in de buurt, niet waar. Die stuurden bij wijze van spreken, de schapen erop uit om het groententuintje leeg te eten. Dus dat werd knokken. En daaruit zou je dus af kunnen leiden, dat in het begin de zwervende stammen door de gevestigde meermalen verslagen zijn. En dan verder, kun je er nog iets meer uit afleiden, toen Kaïn dus niet meer kon blijven, omdat de anderen zich tegen hem verzetten, vluchtte hij naar een vreemd land. Hij werd daar opgenomen. Stel je nu eens voor, dat, wanneer je weg moet vluchten van een bepaald terrein, omdat je daar niet meer kunt leven en je gaat ergens anders naar toe, dan moet je bekwaamheden hebben, is het waar of niet? Een of andere vreemde stam of vreemd volk neemt je zo maar niet op. En nu het typische: hij neemt zich een vrouw en krijgt kinderen. Dat kan volgens de oude stamgebruiken niet, want een vrouw was waardevol. Een vrouw kon je alleen maar krijgen, wanneer je voldoende verdienste had, wanneer je dus belangrijk was. En nu vult de legende aan, dat Kaïn als het ware een soort Vulcanus was, de eerste smid, dat hij de eerste handwerker was. Misschien heeft hij wel stenen bijlen gemaakt, Joost mag het weten. Maar daar kun je ook weer niet uit afleiden, dat op een gegeven ogenblik stammen, die verdreven werden en gevestigd waren, zich in andere streken alleen dan konden handhaven, wanneer ze bekwaamheden bezaten. De ontwikkeling van de maatschappij en uiteindelijk van de handel ligt daarin opgesloten. Dit is duidelijk de historische betekenis. Maar nu zit er ook nog iets anders in. Wanneer twee mensen in elkaar de gelijkheid erkennen en niet de nadruk leggen op datgene, wat hen verenigt, maar slechts op de verschillen tussen hen en daarbij voor zich datgene vragen, wat de andere gegeven is (want Kaïn zou Abel hebben neergeslagen, omdat God zijn offer aanvaardde, omdat de rook wel recht omhoog steeg bij Abel, maar van zijn vuurtje niet). Maar dat is begrijpelijk, want Kaïn, die gooide waarschijnlijk vet in het vuur en Abel, die had er misschien net een paar meloenen of zoiets op gelegd. 't Is maar een vergelijking, maar als twee mensen letten op de verschillen, dan zullen ze elkaar doden. Wanneer twee mensen letten op datgene, wat hen verenigt, zijn ze sterk boven alles. En daar kun je ook weer een les uit trekken. De mensen zijn tegen elkaar verdeeld, omdat zij niet zoeken naar eenheid, waarin zij gezamenlijk groot kunnen zijn, maar omdat zij steeds elkander benijden, wat hen in hun eigen ogen groter maakt dan zij zijn en zij geneigd zijn, ieder, die zij boven zich menen, neer te slaan. Daar heb je dus weer een andere uitleg. En zo kun je nog een tijdje doorgaan, want dan kun je ook nog dit zeggen: Abel is een naam, die, wanneer we ze afleiden van de taal, waarschijnlijk edel betekent, Kaïn kan ik niet zo snel terugbrengen, maar het doet mij denken aan aardgebonden zielen. Wanneer ik nu stel, dat de materialist nimmer de vergeestelijkte mens kan overwinnen, maar ten hoogste doden, maar dat de materialist ook niet kan voortbestaan, zoals hij is, tenzij hij aanvaart, wat de ander heeft. Materialisme en geestelijke wijsheid samen zijn voleinding. Kennis der materie en innerlijke waarheid, bekwaamheid van de handen, bij wijze van spreken en een contact met God in de geest samengevoegd zijn zij machtig, elk voor zich afzonderlijk kan niets bereiken. Maar als ze naast elkaar of tegenover elkaar komen te staan, zullen ze elkaar vernietigen. Dan blijft er geen bekwaamheid en geen beheersing over en het contact met God gaat teloor. Denk er maar eens over na. Is er nog meer? Niets meer? Nou,

nou! Wat een helden! Zal ik nou 's een keertje uit mezelf losbarsten, als jullie toch niets zeggen? Je zou je er misschien aan kunnen ergeren, maar je zou er toch wel wat aan kunnen hebben, denk ik.

Wanneer ik een mens hoor spreken over zijn innerlijke bewustwording, zijn wijsheid, zijn christendom, zijn liefde en zijn kosmische liefde, dan vraag ik mij altijd af: Jongens, wat is er van waar? Wanneer ik een mens hoor verklaren, welke edele doeleinden hij nastreeft en ik zie, wat hij in feite uithaalt, dan heb ik zo het idee, dat hij nog harder liegt dan menige krant. Nou, omdat de mens niet werkelijk het edele zoekt en begeert, hij zoekt slechts de erkenning van het edele in zich door anderen. Er zijn twee dingen mogelijk, je kunt eerlijk jezelf zijn en vanuit dit innerlijke zelfzijn innerlijk, zonder te zoeken naar erkenning buiten je, streven naar het hogere, dan bereik je wat. En je kunt natuurlijk ook gaan zoeken, zoals sommigen doen, naar de erkenning buiten je, voor al het goede, dat je doet. Maar dan heb je de tijd niet, om zelf goed te worden. Er zijn mensen, die zo heftig bezig zijn, om anderen te bekeren, dat ze zelf nooit bekeerd worden tot datgene, wat ze verkondigen. En nu heb ik een vraag. We zijn hier nu zo bij elkaar. Hoeveel Christenen zouden en op aarde leven, echte Christenen. Verdraaid weinig in ieder geval, een paar honderdduizend misschien. Dat is lang niet genoeg. Waarom? Omdat de doorsneemens de vrede predikt, maar alleen zijn eigen vrede zoekt. Omdat de doorsneemens zegt, dat hij naar god streeft, maar in feite slechts eist, dat hij zijn God aanvaardt. Waar blijven broederschap, naastenliefde, samenwerking, wanneer wij zo te keer gaan? En ik heb het zoeven al gezegd: Er zijn een hele hoop mensen, die willen graag met iedereen samenwerking, zeggen ze, wanneer die anderen dan maar zo goed willen zijn, te erkennen, dat zij bovenal gelijk hebben. Weet U, wat het gelijk van de doorsneemens is? De woestijn, waarin zijn ziel verdorst. Want wanneer we zo overtuigd zijn van ons recht, ons weten en ons gelijk, dan hebben we geen enkele stimulans meer. Mens en geest zijn niet gescheiden om te zeggen: ik zoek, ik streef. Wanneer een mens dat niet beseft, dan zijn enorme grote fouten en omwentelingen onvermijdelijk. Wanneer ik Uw wereld bekijk, dan zie ik, dat ze verdeeld is in een democratie, die hoe langer hoe meer dictatoriaal wordt in haar poging om de dictatuur te bestrijden en een communistische wereld, die hoe langer hoe meer bourgeois wordt in haar pogen om de bourgeoisie te overtreffen. En dan vraag ik mij af, waarom zijn jullie eigenlijk vijanden? Per slot van rekening, de pot verwijt de ketel, dat ie rood is. Is dat eigenlijk niet eerder, omdat je met zekerheid wilt uitdrukken, dat jullie belangrijker zijn. Zodra een communist kon toegeven, dat Marx niet meer waarheid bevat dan de Bijbel in zijn ogen doet en een Christen toe kon geven, dat een ander in de stellingen van Marx hetzelfde kan vinden, wat hij in de Bijbel vindt, dan kunnen ze met elkaar spreken. En per slot van rekening ben ik misschien een dwaas, maar ik heb zo'n idee, dat Jezus de eerste socialist was. x Communist. - Communist, accoord, mag U ook hebben, hoor. Maar communist is een gevaarlijk woord, wist U dat? Dat komt, er waren eens mensen, die een communie wilden stichten, dat was in Frankrijk. En daar waren een paar Russen en die leerden ervan en die wilden dat in Rusland doorzetten. Toen kwam er een doema. Man, die doema, die was al gedoemd voor ze ma kon zeggen. En toen zeiden ze: laat ons communisten worden en een commune stichten.

Maar deze commune had een slechte communicatiemogelijkheid klaarblijkelijk, want al heel gauw waren er mensjiwiken en bolsjewiken. De mensjiwiken wilden zich als mens gedragen, de bolsjewiken gedroegen zich als mensen, die een product uit Schiedam te veel hebben genoten. En daar krijgen we nu het typische: er zijn op het ogenblik eigenlijk geen communisten meer. Het is een naam en onder ons gezegd en gezwe- gen, maar vertel 't niet verder, er zijn geen democraten meer ook. Dat zijn namen. Wat willen uiteindelijk deze communistische staten? Niet hun machthebbers, de mensen? Vrede, geluk, welvaart. Maar dat wil iedereen. Help ze om het te bereiken. Weet U, het is vreemd, hè, maar ik zie altijd maar de mensen geld besteden aan wapens en bewapening. Ja natuurlijk, daar is aardig aan te verdienen, geen bezwaar tegen. Maar ik vraag me wel eens af, als ze nu al dat geld, wat ze op de hele wereld aan bewapening besteden, nu eens gaven aan al die mensen, die nu communist worden, zouden het dan niet overtuigde liberale democraten zijn, alleen al om te houden, wat ze hebben? En omgekeerd vraag ik mij wel eens af, of je een mens met geweld kunt bekeren. Mensen denken altijd aan kracht en macht en geweld en ze spreken over vrijheid, over naastenliefde, over verplichting. Ze spreken over rechtvaardigheid, zelfs Soekarno, zelfs nog Kennedy, zelfs Nikita. En nu ze, dat ze het zijn. Maar wat hen mankeert is de innerlijke waarheid, de innerlijke wijsheid. En nou eventjes van mijn kant uit, zo ver ik het kan schreeuwen.....Zo ver ik het kan!En ik kan het heus wel!.....Luister even goed. Is het eigenlijk niet zo, dat de doorsneemens en wat dat betreft menige geest, in de wereld buiten zich de dingen zoekt, die hij alleen in zichzelf kan verwerven? Is het niet zo, dat menigeen vergeet, dat hij eerst in zich moet bereiken, omdat het buiten hem bereiken hem eenvoudiger lijkt? Heeft men niet m&at een al te grote achtting, voor op zichzelf vergankelijke en onbetrouwbare dingen, langzaam maar zeker de innerlijke weg verloren? Jullie leven in een wereld, die groot is. De hele wereld gaat al naar de maan, binnen kort gaan er een paar ruimtevaarders naar de sterren. Jullie bouwen steden, zo groots als ze zelfs in Atlantis niet gestaan hebben en zoals in het keizerrijk Mu niet bekend waren. Jullie hebben technische hulpmiddelen, zo groots, dat je bijna zou vergeten dat sommige dingen vroeger door de menselijke geest en niet door een materiele machine gedaan moesten worden. Maar één ding hebben jullie niet. Iets van binnen. Veel van de mensen van Uw wereld zijn hol en daarom klinken ze zo hard. En wat kun je daartegen doen? Mag ik zeggen, wat volgens mij op deze wereld het meest noodzakelijk is? ...Dat je niets en niemand haat...,niets en niemand veracht...., niets en niemand het recht ontzegt om langs zijn eigen weg waarheid te zoeken...., dat je geen enkel dogma stelt als toepasselijk voor geheel de wereld, zelfs indien je het voor jezelf wenst te aanvaarden. Dat je niet uitgaat van een bepaald geloof of van een bepaalde denkwijze, maar dat je in jezelf zoekt, kracht vanuit het hogere te verwerven. En het belangrijkste streven vandaan, is niet te doen, wat de maatschappij zegt, je belasting op tijd te betalen en een geacht burger of burgeres te zijn, maar harmonie in jezelf te vinden, een sfeer, waarmee je andere mensen kunt benaderen en helpen. En nu staat er geschreven, als ik mij niet vergis:(ik heb het nog even geïnformeerd in-tussen) indien ge alle dingen hebt en ge hebt de liefde niet, de liefde tot de Kosmos, tot het leven en tot God, wel mijn

idee is, dat vele mensen op deze wereld bijna alle dingen hebben, al beseffen ze het niet, maar de liefde hebben ze niet. Als deze mensheid, waarvan U deel uitmaakt en ook ik, al leef ik dan in een ander deel van het bestaan dan U, weigert te erkennen, dat de enige ware en hanteerbare weg is de naastenliefde, de harmonie met de anderen, dan geef ik voor jullie' kansen om een grote wereld te bezitten, geen dubbel-tje. Dan hebben wij overuren te maken. Misschien zeg ik het niet ernstig genoeg. Maar, weet U, misschien kunnen we een versje lenen van iemand om het duidelijk te maken:

Eens zong in 't stille woud in 't nachtelijk uur de nach-
Nu heerst er overdag de dood en ratelt 's nachts het ^{kegal,} staal.

Eens was de hemelkoepel rijk
En vogels in hun volle vlucht
Vlogen op der winden zucht
En hadden het er rijk.

Nu is er slechts barbaars gerucht
En geeft een paddestoel van vuur
Van menselijk weten blijk.

Eens waren mensen stil en dom misschien,
Omdat ze kenden slechts hun eigen dorp en kring,
Nu gaan ze heel de wereld door, maar kennen
Slechts geen mensen meer en geven niemand meer gehoor.

De wereld is een lege schil met schimmen, die nog dolen.
En dadelijk krijgt men ook beschaving

Der mensen in hun hollen en blijft slechts dood bestaan.

Dat is niet van mij, hoor. Maar het zegt iets van wat ik ervan voel. En daartegenover dan, want we moeten niet alleen pessimistisch zijn:

Waar een woud van liefde bestaat,
Waar eenmaal de haat wordt vergeten,
Daar leert de mens weer zijn God te verstaan,
Daar vloeit weer het Goddelijk weten.

Daar, waar een mens zichzelf vergeet
En leeft voor de krachten van 't Al
Daar plooit zich de hemel

Met het lichtende goud,
Verkendend de dag, die komen zal,
Als mensheid eens tot ware mensheid,
Met God verbonden, heeft gebouwd haar zijn.

Nou, ik zou zeggen met die twee punten, allebei eerlijk gestolen, heb ik mijn standpunt duidelijk gemaakt. En nu houd ik verder maar op, tenzij jullie nog het een en ander te vragen hebben, 't zij een definitie, dat mag ook, hoor of een vraag stellen...vertel maar.....Niks?...He... Weet U, wat niks is?...Datgene, waarop de mens zich het meest beroemt en waarvan hij veronderstelt, dat het op de plaats van zijn hersens zetelt....alleen doet ie het meest al verstandiger. Goed, nou geef maar eens een paar woorden, dan zullen we proberen, of we klaar komen of vind je, dat het tijd is om te gaan?

x Onze wereld (daar bedoel ik mee de levende mensen en Uw wereld)

- Nou, als ik dat goed moet zeggen, dan is het een stampot van stof en geest, waarin, helaas, wat ongere aard-appelen en heel wat spruitjes zitten....of, om het anders te zeggen: een cooperatie, waarvan de partners elkaar nog niet voldoende kennen....of, om het nog eens anders te zeggen: een warboel is Uw wereld, waarvoor onze wereld probeert, een opruimploeg bij elkaar te krijgen.

x Ja. - We zijn het met elkaar eens, hè? Nou, wie volgt? Nou, dan zal ik maar eindigen met een definitie!

Nederland's klimaat: Een zoekplaatje, uitgedrukt in termen van De Bilt: Waar is de zomer?

En nu moet ik het schone woord nemen. Voor mij misschien een wat lastige beweging, maar ik zal het in ieder geval proberen. Dan zeg ik, ik ga de avond sluiten en ik hoop, niet helemaal alleen tot Uw genoegen en verlichting. Mag ik van U een paar onderwerpen hebben, die U in het schone woord vervlochten wilt zien.

LERINGLICHTHARMONIE

Nou zullen we het daarmee doen?

Wanneer de mens de lering ontvangt, die de harmonie mogelijk maakt, vindt ie in zich het licht.

Maar nu wil ik jullie toch eventjes verkeerd: Harmonie, menselijk:

Een steltje koperen toeteraars, die langs de straat marcheren en menig valse zure noot, de mensen leren dat, Al heet het harmonie en is een melodie geschapen, de eendracht heerst toch nog steeds niet. Muziek is een wapen voor een ieder, die naar eenheid streeft, maar zijn eigen partij alleen de nodige aandacht geeft. Heren politici! Voor U!

Maar nou anders: Harmonie: Wanneer ik leef in een wereld van lichten de krachten rond mij vergaar, dan vliedt mijn tijd en ik ken niet meer jaren en ik zie nog slechts enige. Ik ben klein en ik ben mens en ben geest en misschien een vonk van het eeuwige licht, maar rond mij is een band, die het Al met mij vereent en ik ben deel van het aangezicht van God.

Ik ben één met de mens en ik leer hem verstaan,

Ik ben één met de geest en breek daaraan van de grenzen tussen wereld en sferen.

Ik vind in mijzelve werkelijkheid, het ware licht des Heren.

Ik vind in harmonie de band van 't hoogste en het kleine.

Ik vind daarin de werkelijkheid,

Die niet meer is de mijne, maar slechts een eeuwigheid.

Ik vind de reden ook, waarom een mensengeest soms lijdt,

En vind van eigen zin te weten, want in 't harmonisch samengaan

En in 't harmonisch vportbestaan kan men voor God slechts treden.

Zo, ik hoop, dat U ook dit aanvechtbaar vindt en dan zou ik haast zeggen, het ligt in de richting van lering.

Lering:

Woorden, die klinken en

Klanken, die dronken drinken de ruimte

Een zingzang van begrippen, die delen,

Die in het Ik wekken de weeen,

Waaruit misschien een waarheid geboren zal worden,

Een geven, dat in zich herhaalt.

Steeds het zelfde woord en dat nimmer vertaald,

Omdat ik in eigen Ik moet leren,

Wat uit de woorden klinkt.

Kan ik verstaan, wat lering mij gegeven

Wordt, dat uit Kosmos tot mij dringt.

Ik vind de wijsheid van het zijn,

Ik vind de kracht van werkelijk leven.

Dan vind ik eindelijk de kracht, het aan het Al te geven.

En zo in Ik en Al te zijn, t' erkennen alle dingen.

Maar leren moet je eerst, te zijn

En vreugdig 't bestaan te nemen,

Te dragen zowel leed en pijn als blijdschap en ook vreugd.

Te verenigen in jezelf de kinderlijke lach der jeugd

En 't welbezonden zijn van hen, die rijk zijn in jaren.
 Wie alle lering zo ontvangt,
 Kan daaruit vreugde voor zichzelf,
 Maar ook een wijsheid sporen,
 Wie in het Ik steeds het Ik verhoogt,
 Tot eindelijk het kan begrijpen,
 Mijn taak is, vreugdig steeds te zijn
 En tot een deel van 't Al te reiken.

Zo zou ik dat willen zeggen. Ik weet niet, of het
 goed is, hoor, maar....Ja en dan heb ik 't klapstuk, ik zou
 haast zeggen, wat voor mij het vuurwerk van de avond is,
 voor het laatst bewaard: het licht!

In mij is licht, een gloed, die mij verdrinkt
 En ik zelf niet kan aanschouwen,
 Onzichtbaar haast in felle schijn.
 Toch kan ik op het licht vertrouwen,
 Want dringend door mijn wezen en openbarend mij mijn
 Doet het mij de wereld kennen en vinden, altijd nieuwe kracht.
 Soms zal het licht zijn felheid voor mij doven.
 Dan wordt het kleurig, speels en zacht.
 Dan spreekt me de kleur van het licht over liefde,
 Over eenheid in alles, over kosmisch bestaan
 En in zijn violette tinten trekt het mij tot hoogste baan,
 Waar ik mijn God kan vinden.

In het goud geeft het mij de zip van 't leven, de zon
 van 't zijn,

En mijn sfeer en bestaan.
 Het licht tekent mij de waarheid van 't leven en geeft
 Waar ik langs zal streven. mij de baan,

En draag ik een licht, een licht, dat in mijn wezen leeft
 Kan gaan tot in de diepste duisternis.

Omdat het licht, dat licht hergeeft uit mij. Te allen
 Licht is mijn lofzang van het zijn, tijd

De sluier voor 't gelaat van God, de wijn geperst met
 Is mij mijn troost, bescherming tegen duizend vrezen. kosmisch wezen

't Is mijn redding van mijzelf soms zelfs en heb dit
 Het licht is voor mijn eigenwaarde soms fel en scherper
 Maar voor mijzelf een pulsend leven, dan de dood.

Waar mee ik beseffen kan, hoezeer dat samen is geweven.

En reikt het licht ervan de kracht in heel de Kosmos
 En laat mij dan een lied van vreugde zingen op 't licht, opgebouwd, het zij.

Het licht, dat in mij woont en mij de schoonheid van het
 En 's Kosmos wond're wereld toont. leven

Zo zie ik het licht en weet je wat het mooie is? Geen
 enkel G.E.B., dat je daar een rekening voor zendt. Dat krijg
 je zo, gratis voor niks. Mag ik dan maar besluiten met een
 slagzin van mezelf? 'Mens, let 's wat meer op dat, wat je
 voor niets wordt geboden. Dan heb je minder nodig van al
 datgene, wat je zoveel kost en leef je vrijer en gelukkiger
 dan met al het bezit, dat je kunt verwerven. De beste gave,
 het licht in jezelf, de aanvaarding van het leven en de vreug-
 dige moed, om voort te leven. Nou, en degene, die dat niet
 gelooft, daar heb ik medelijden mee. Die moet het zelf maar
 weten, maar de rest wens ik allemaal een gezegende avond.

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36
37
38
39
40
41
42
43
44
45
46
47
48
49
50
51
52
53
54
55
56
57
58
59
60
61
62
63
64
65
66
67
68
69
70
71
72
73
74
75
76
77
78
79
80
81
82
83
84
85
86
87
88
89
90
91
92
93
94
95
96
97
98
99
100